

דוֹרֵי־חֹן מִקוּוֹן לַסִּיפּוּרִים קְצָרִים

רסוֹרֵה

מה שנשאר דליכרון...

יובל אלוני
מאיה גז
אשר גל
עין־יה טמיר
ירון רביד
מוריה רוזנבלום
גאולה שינה

גיליון 7

דצמבר 2020, כסלו ה'תשפ"א

דבר העורכים

חיי כל אחד מאיתנו מורכבים מתמונות של אירועים וחוויות שהופכים ברבות השנים לרסיסי זיכרונות. לעיתים הזיכרונות מוחשיים יותר וחרוטים בנו ביתר שאת ולעיתים אלו זיכרונות עמומים ומעורפלים. רסיסים אלה מלווים את חיינו והופכים לחלק בלתי נפרד ממי שאנחנו והם אלו שגם מאפשרים לנו לתקשר עם הסביבה, עם האנשים שבחיינו – שלהם ולנו – רסיסי זיכרונות דומים או משותפים.

בכתב העת שלנו אנחנו נותנים לקורא רסיסי זיכרונות כאלה, רסיסי סיפורים הנותנים הצצה אל חייהם של אחרים.

בגיליון השביעי שלנו אנחנו מתכבדים להגיש לכם מגוון של רסיסי חיים וחוויות ששלחו לנו יוצרים. יתכן שחלקם יהיו זהים לאלו שלכם או דומים לרסיסים שחלפו בחייכם.

אנחנו מודים לכותבים המשתתפים בגיליון ולכם הקוראים הנאמנים שלנו שממריצים אותנו להמשיך בעשייה.

אנחנו מקווים שתיהנו מהקריאה ותתרגשו
שלכם,
עדנה אפק ואירין דיין

**"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים.
בכל גיליון יפורסמו עד 8 סיפורים בלבד.**

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.**

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בכתב העת.

גיליון 7

דצמבר 2020, כסלו ה'תשפ"א

דיריחון מקוון לסיפורים קצרים
רסיסים
מה שנקרא דריכרון...

הכורסה של שאולי

ירון רביד

שלווה נעמדה מולו עם ידיים על המותניים. "שאולי, הגיע הזמן להחליף את הכורסה." "מה פתאום?" אמר בארשת מופתעת והתרווח בהפגנתיות. "תקום!" היא התיישבה במקומו. "זה ממש, אבל מ-מש לא נוח." שאולי הרגיש כיווץ בעורף, כשזיכרון ישן צף לנגד עיניו:

"זוז!" פקד אמיר בן השמונה בנימת קול חדשה. אחרי שבועיים שאמיר נשאר בבית עם כאבי ראש חזקים, שאולי קיבל זאת בשעשוע מבורך. הוא קם. אמיר השתרע לרוחב הכורסה, בין משענות היד "זהו אבא. תלך". שאולי נשאר לעמוד והביט בו. אמיר פקח עין "אתה יכול למצוא לך איזה כסא לשבת לידי"

צלצול פעמון נשמע. ליאת הגיעה לביקור עם יובל הקטן. שלווה הניחה קערת מנדרינוט. יובל לקח מנדרינה והחל לקלף. ריח ההדרים נישא לאפו של שאולי ותודעתו נדדה.

הוא ישב על כסא ליד אמיר וקילף לעצמו תפוז. אמיר היה מצונף בכורסה, אחרי עוד מנה של תרופות. פניו היו חיוורות, כמעט שקופות. "אבא, אם אוכל תפוז, ארגיש יותר טוב?" שאולי בלע רוק "אתה לא צריך לאכול דברים שאתה לא אוהב. תן לטיפולים לעבוד." אמיר הסב את מבטו אל החלון.

יובל אמר "סבתא, אני רוצה לצייר" שלווה חיטטה בארון והוציאה טושים וניירות. יובל החל להתרכז בדף שלפניו. שאולי הרהר בטשטוש בעוד זיכרון.

"אבא, תראה" אמיר ישב על הרצפה, דפים מפוזרים סביבו. הוא היה בין סבבים של תרופות ולאחרונה הצליח לאכול מבלי להקיא. שאולי קם מהכורסא ובחן את הציור. היה שם תרנגול אדום עם כרובלת מדויקת ונוצות. "אמירי, זה נהדר!" אמיר הרשה לעצמו חיוך דקיק ואז הרצין "אני צריך עוד צבעים." "ביום ראשון אקנה לך סט חדש" "אני צריך גם בלוק ציור מסודר. אין לי זמן לשטויות" הוא דיבר בזמן שתיקן משהו בציור. שאולי לא חזר לכורסא. הוא רצה לרוץ לחנות ולקנות את הציוד הדרוש. אבל השבת עמדה להכנס. הוא התהלך באי שקט בסלון.

גיליון 7

דצמבר 2020, כסלו ה'תשפ"א

בערב, לאחר שסיימו לאכול, שלוה פסקה: "מחר נוסעים לאיקיאה!"
הוא נאנח ושתק.
היא חטפה את הצלחות מהשולחן. "אתה תקוע בעצמך. רובץ כל הזמן בכורסא.
בקושי אמרת מילה לליאתי היום"
"שלוה..." הוא תפס בידה.

כתפיה התרפו "שאולי, אתה חייב לחיות קצת. גם לי זה קשה, אבל עברו כבר עשרים וחמש שנים."
הוא הסתכל בירוק של עיניה, אותו גוון שהורישה לאמיר. הוא הסתכל בשיער שלה, שכבר
הרבה שנים היא צובעת. לפתע קלט שהוא לא זוכר מה היה צבע השיער של אמיר.
עשרים וחמש שנים. כמה זמן...

"אבא, אני רוצה להישאר ער עד מאוחר, להרויח זמן"
הוא התמהמה לפני שענה "יותר זמן לא ייתן לך יותר. לפעמים בשנייה אפשר להרגיש המון."
אמיר כיווץ מצחו "אני מרגיש המון כל הזמן. זה טוב?"
"זה מעולה!" אמיר חיבק אותו, ושאולי הסתיר את דמעותיו.

שלוה ליטפה את גב ידו.
הוא שאף ארוכות "את צודקת. הכורסא באמת לא נוחה."
עיניה נצצו אליו.
"בסדר, ניסע לחפש מחר" הוא חייך "אבל אני לא מוכן באיקיאה".
היא פלטה צחוק קצר והתייפחה על חזהו.

גרגר של חול

יובל אלוני

"היי, חכה רגע", אני שומע קול לא מוכר. הטון הוא כזה שמקדים "בקשת טובה" כלשהי, אני מרגיש, כזו שתסתמך על "טוב ליבם של זרים", ואכן, מייד מגיעה ההקדמה המתחייבת: "אתה יכול רגע לעזור לי?". אני עוצר, אבל עוד לא מסתובב. אם היא תבקש כסף אסרב בנימוס ואמשיך בדרכי; "סבתא נפלה, צריך להרים אותה", היא אומרת. "אוקיי, כן. זה משהו שצריך להגיד לו כן, זה די ברור, ואני אכן מהנהן בחיוב.

זו עוזרת סיעודית פיליפינית וחופץ ממני היא כבר גייסה עוד "זר טוב לב" אחר - בחור גבוה ומבוגר ממני בשנים בודדות. אנחנו נכנסים שלושתנו למעלית ועולים כמה קומות בשתיקה. האישה מובילה אותנו במהירות לדירה דרך דלת פתוחה ואנחנו עוברים דרך מטבח וסלון, לתוך חדר צידי קטן עם ספה מתקפלת ושם, שרועה על הרצפה, אישה עבת משקל, לבושה בחיתול ומעין חולצה רופפת וטלואה בצבע לבן. יש כתמים של צואה; על הרצפה, על החיתול ועל החולצה, בצד הכתף. שיערה של האישה לבן כסיד, והיא בוקה בעיניים פקוחות בנקודה בלתי נראית באוויר, במבט של... חוסר. חוסר של... הכול; רצון, חדווה, דעת. מבט של יאוש. השפתיים שלה נפוחות משטפי-דם ויש צחנה נוראית באוויר.

הבחור השני אווז כתף אחת, ואני את הכתף השנייה, זו עם הקקי, משתדל לבוא במגע איתו כמה שפחות. אנחנו בקושי רב מצליחים להרים ולהשעין אותה על הספה, הראש שלה מיטלטל אחורה, נשען בפסיביות, המבט החלול לא משתנה ולו במעט.

"רגע", אומרת העוזרת, "לסובב ולהשכיב אותה". אנחנו עושים את זה, ושוב ממש לא בקלות. "תודה", היא אומרת ואנחנו יוצאים משם במהירות, נכנסים למעלית ויורדים בשתיקה רועמת, מביטים ברצפה ומריצים בראש את מה שראינו וחווינו הרגע.

אחר כך אני יוצא החוצה מהבניין ומביט לעבר מגרש חול סמוך.

כל הבעיות שלי בעולם מצטמצמות פתאום לגודל של אחד מגרגירי החול שבתוכו.

היה יום חם ואני הייתי לבד בבית. הורי כרגיל עבדו במכולת. בין עצי הבוסתן שליד ביתנו ראיתי אנשים לא מוכרים עומדים בבגדים מוזרים ומתבוננים סביבם. אמא אבא וילדים, חשבתי. תהיתי מה הם מחפשים. אולי הגיעו בטעות? הלכתי לקראתם להראות להם את הדרך, אבל הם הקדימו אותי.

האשה שאלה: "פי מָה" *? פניה היו אדומות. היא לבשה שמלה פרחונית ולראשה מטפחת. בעלה לבש חולצה לבנה נקיה ומכנסי תכלת. על ידו השמאלית ענד שעון זהב עדין ועל אחת מאצבעותיו טבעת זהב. כשפתח את פיו לדבר ראיתי שן זהב. "יש מים, אדון"? שאל במין עברית משונה. "אישה לא מרגיש טוב". הלכתי הביתה והם עקבו אחרי. נכנסתי למקלחת שאבי בנה. צינור שיצא מהקיר והוסתר על ידי שמיכה צבאית ישנה.

ניגשתי לכיור. הם עמדו בפתח ודיברו. האישה הצביעה על החדר ואמרה משהו בהתרגשות רבה. מאחוריהם עמדו בנים תאומים ובת, הבנים היו ממש קטנים. לא כל כך מבינים מה הם עושים במקום הזה. הם צחקו ונראו משועשעים. האבא השתיק אותם בגסות. הבת הגדולה לא דברה. נתתי לאשה כוס מים והבעל אמר: "פעם אנחנו גרים פה". לא הבנתי למה התכוון. אולי הם היו פעם שכנים שלנו ועברו דירה? האישה שתתה וסקרה בעיניה את המטבח. הבעל אמר "תודה אדון". "רוצים לשתות"? שאלתי את הבנים. הם כנראה לא הבינו. אביהם שאל אותם בשפתם והם סרבו במנוד ראש. שניהם חייכו.

כשהאישה סיימה לשתות הם הודו לי שוב והלכו. דרך הדלת הפתוחה ראיתי אותם מתרחקים. כשהגיעו לבוסתן ראיתי את האיש משליך משהו ליד אחד העצים. כעבור כמה ימים עברתי שם ומצאתי מפתח גדול משונה. מידי פעם אני מתבונן במפתח הישן שהחל להעלות חלודה. אני מתבונן ותוהה אם זה הדבר שהערבי השליך לאחר שנפגשנו.

* יש מים (ערבית)

ציפורניים גזורות

מוריה רזנבלום

בסוף שדרת השקדיות, שהיו כמובן בשיא פריחתן, עמדה חנות המזכרות הקטנטונת. כל כך קטנה שכשנכנסת פנימה, שטח הרצפה ללקוחה זהה, מקביל לרצועת הדלפק ולשטח של המוכרת. היפה. הו, כמה שהיא הייתה יפה. באותו יום, רק באותו יום, רק באותו יום? כמובן כנכס אור רך מחלון הראווה הרחב שהבעיר לה את השיער האדמוני הארוך והבריק את עיניה הירוקות לזוג אגמי אמרלד.

כשנכנסתי ופעמון הדלת צלצל בדיוק מעל ראשי היא הייתה כפופה מתחת לדלפק וכשהתרוממה הביטה ישר לתוך העיניים השחורות הבוערות שלי. נפתח בי מרווח של חלון לאור ולאוויר צלול ששטף את בית החזה שלי, שהאדים מעט, שפעם מהר. ורק הידקתי את חצאית הפליסה הכחולה כהה שלי, בציפורניים הגזורות שלי מוודאת שכל כפתורי חולצת התכלת רכוסים עד הצווארון והגרביין הלבן העבה מהודק לאגן.

ביקשתי, בקושי במילים, את ספר תהלים שעמד חשוף, גלוי על המדף מאחוריה, בכריכה מעור לבן, אותיות מוזהבות רקועות לתוכו, מתנה לאימי. ובעודה עוטפת את המתנה בנייר המרשרש, חותכת את נייר הדבק במתקן, מדביקה ומהדקת, באצבעות הדקות שלה הצבועות לק בהיר, מזיזה מידי פעם, מרפרפת, על שרשרת הזהב הקטנה, מסיטה את תליון הלב שבתוכו עלי כותרת נפתחים, פרח לב הזהב, ידעתי שלא אוכל לספר דבר מכל זה לאימי. רק המשכתי, מוכנית, להדק את ציפורניי הגזורות על עצמות הבריש שלי, מתחת לצווארון, ברוך ה', שהוא מסתיר טוב כל כך את כל ההרגשות והשאלות, עוטף אותן כמו מזכרות בנייר מרשרש, פועם, ואת כל פרחי הנשים הנפתחות בפניי בחנויות, ביום כמו זה של חול, בתנועות ציפורניים מדויקות שמעבירות בי צמרמורת, נסתרת, מתחת לטבורי, פרח לב הזהב שלי נפתח, פרחים פרחים של חלום הפריחו בי בחושך.

תודה עיניים ירוקות בוהקות ושיער בוער, שפתי ביקשו תפילה לתוך הצמה הסתורה שלי, פתחתי את הדלת ויצאתי. משאירה אחריי אגמי אמרלד, להבה בוערת, ריח שושנה ופעמון מצלצל בזיכרון בדיוק מעל ראשי. ידעתי שאסור לי לספר דבר מכל זה לאימי. איזו מין מזכרת תהיה זו לבת המצווה שלי.

מרק העוף של אמא

גאולה שינה

על קרש חיתוך אדום אני פורסת באיטיות את הבצל הסגול. ריחו נהדר. בחוץ העצים מתנוודדים ברוח ואני חוששת שאחד מהם ייפול. על הפסל שמונח על אדן החלון נופלות טיפות של מים. הוא נורא דומה לאמא, אמרה לי אחותי באחד הביקורים שלה ואני עמדתי מופתעת מול פני החימר בעלות השפתיים הצרות והבטתי במה שיצרו ידי. דומה לאמא, מהדהדות בי מילותיה כעת כשהרוחות מכות על החלון והפסל מביט בי ואומר: אין זמן לחלום עכשיו, חזרי לבשל, הזדרזי, למה את כזאת איטית? תמיד יש לך זמן, אם תמשיכי ככה לא תספיקי כלום בחיים, ואני, שלא יודעת להזדרז, חותכת באיטיות את הקישואים, מקלפת בזהירות את הגזרים, מריחה את האדמה הטובה משורשי הסלרי הטעימים ומוציאה את ידי מהחלון לטעום את הגשם שהחל לרדת ומביטה לשמיים. אולי אפגוש את אמא?

על קרש מעץ אני מנקה באיטיות עוף. אמא את מאמינה שאני עושה את זה? את זוכרת איך בכל פעם שניקית עוף אני נגעלתי וברחתי מהמטבח והבטחתי שלעולם לא אעשה זאת? אז הנה, עכשיו אני עומדת במטבח שלי ומכינה מרק בדיוק כמו שלך. מרק כמו זה שבכל יום גשום, כשחזרתי רועדת מקור מבית ספר עם גרביים רטובות בגלל שקפצתי בכל השלוליות, הגשת לי, אחרי שהלבשת אותי בבגדים חמים כמובן, ייבשת לי את השיער, ועטפת אותי בנשיקות חמות. אחרי האוכל עוד נשארתי לשבת איתך ודיברנו, על הכל דיברנו.

עוד מעט אערוך לשתינו את השולחן, אמא, ואחכה שריח המרק יעלה ויתפשט ויתערבב עם זה של הגשם. אחכה לך עד שתבואי ותתיישבי לידי, לבושה במעיל עננים ועטופה צעיף של קשת, עיניך מלאות קרני שמש חורפיות. נאכל את מרק העוף הטעים שהכנתי וכשנסיים נשב ביחד עוד המון זמן במטבח ונדבר. על הכל נדבר. העצים בחוץ יתנוודדו ואת תסיטי את מבטך את החוץ ותביטי בפסל ותאמרי: הו תמה, הפסל שלך דומה לי נורא.

עגול וחזק, כזה היה קארל. אם לא היה בעלה, קרוב לוודאי שסבא שלי היה התאום של סבתא שלי. איך השניים האלה מצאו אחד את השני? סבא אמר שזה זיווג משמיים. סבתא אמרה "בנהלל". "כל הצרפתים התרכזו שם", הסביר כאילו עשה משהו רע. "וסבתא שלך היתה כל כך יפה. היא נראתה כמו סימון סניורה". "מה אתה מקשקש, קארל?" זה היה השלב בו סבתא שלי קפצה והתקצפה. "לסימון סניורה היה שיער גלי. והיה לה את איב מונטאן".

"קארל" היא כינתה אותו כשכעסה או החמירה סבר. קארל קראו לו הוריו על שם קארל הגדול. והוא אכן היה גדול. ענק אפילו. הר של קארל עם טורסו רחב ושיער מקורזל וריח של גבר וקרחת שמתחילה לבצבץ, אותה ראיתי רק כשישב וטיפסתי על כתפיו, ונשים שעפעפו לעברו כשסחב ארגזים לבקשת סבתי והוא לא שם לב שהן מפילות משהו כדי שירים עבורן או מסתכלות. היא תמיד ראתה ואז נצמדה אליו, מפגינה בעלות כמו כלב שמשתין על גבולות הגיזרה שלו, משדלת אותו להתקדם "יותר מהר". "קארל עגול וסוניה היתה רכה. קארל היה חזק וסוניה היתה קשוחה, אבל לעולם לא שידלה מי מאיתנו להתבגר ולצאת מהבית. לעזוב, לפרוש כנפיים. היא היתה חייבת אותנו.

וקארל? גם הוא היה זקוק לה, אבל הוא היה הסנשו פנשו שהגשים כל גחמה עם קיבורות זרועותיו החזקות הרים ארגזים וסחב וסחב בשבילה. כל שתבקש יהי. קארל יסדר. קארל ינסר ויחבר וידפוק וידביק וישייף ויסחוב וימלא. פעם שאלתי אותה אם קארל הוא העבד שלה. 36 שנים חלפו וכשאני מניחה את כף ידי על לחיי השמאלית, חום הסטירה ההיא עדיין מהבהב בתוכי. "את לא תדברי ככה על סבא שלך. שמעת?" צעקה והפטירה "קלאפטע."

יומיים לא דיברה איתי. התחננתי בפניה. נצמדתי לשמלותיה. אחזתי ברגליה וסרבתי לעזוב. "סליחה, סבתא. סליחה." היא לא ענתה. אחרי שתיקה ארוכה אמרה בקשיחות "תבקשי ממנו סליחה", תוך שהיא מחווה ראשה לעבר כיוון לא מוגדר. "אבל הוא לא שמע", ייללתי. היא זקרה אצבעה מעלה וקבעה: "הוא שמע" ואז הטביעה את אותה אצבע בחרץ שבין שדיה הגדולים ואמרה: "ואני שמעתי."

קארל לא הבין על מה המהומה. "סוניה, הקטנה" הוא לחש לה בלילה כשעזבה את מיטתי ונצמדה אליו במיטת הנוער עליה ישן ביחד איתנו בחדרי. והיא? עקשנית. שתקה ובמשך יומיים לא דיברה איתי. חשקה שנייים, הקמט שבין גבותיה העמיק ואת כל פעולות היום ביצעה בשתיקה זועפת.

רסיסים

עין־יה טמיר

היא הייתה נערה חולמנית ובקצב מהיר הפכה מנערה לאישה. הופיעו מחזרים, אהבה, חתונה, גם אכזבה. יום אחד החליטה שהחיים, גופה ונשמתה שייכים רק לה, התגרשה והכירה גבר חמודות, עיניו הכחולות נצצו בטוב לב וכבשו את לבה. היא עברה אתו את כל המשוכות, הפגישות הראשונות המהוססות, שיחות הנפש, השלב המביך של עירום גופה בפעם הראשונה במיטתו. היה בהם להט ותשוקה שאין דומה לה.

לאחר ליל אהבה החזיר אותה לביתה במכוניתו השחורה. הביטה באפלולית הבוקר, בשמים הבהירים ובעננים השטים בשלווה מעליהם, עברו את הגשר השרוי בערפילים, עיניה זהרו ולחיייה סמקו, ירדה ממכוניתו וחשה במבטו המלטף את גבה.

היא רצתה אותו בכל יום ובכל רגע, כתבה לו שירי אהבה על נייר מכתבים מעוטר פרפרים ופרחים, כתבה לו שיר על ענף שקדייה בלובן וורדרד כציור יפני עדין שתשים בכדו. טיילו לאורך גדת הירקון, אחזה בידו והשמש הייתה רפה וחיוורת, ישבו על ספסל לח מגשם, ראשה התרפק בעדנה על כתפו, חשבה כי זה האיש לו חיכתה כל ימי חייה.

יום אחד הרגישה שהוא מתחמק ומתרחק, אהבתה ושיריה היו לו לאזיקים, כתב לה מכתב שהלם בה וריסק נפשה לרסיסים, זאת היא שחשבה שלבה לא ייסדק בגלל גבר חשה את האש, להב חרב, סכין שקרעה את לבה, כאב פרידה אכזרית ואיומה.

במשך שבוע ימים שלחה לו מכתבים זועמים, הוא חופשי לדרכו, אין שנות מאסר לרוצח אהבה.

לא עברו ימים רבים ובביתה הטלפון צלצל, יצאה לדרכה ברגל קלה לפגוש אהבה חדשה, לבשה מעיל אדום, וחצאית שחורה קצרצרה, הלכה בחיוך עם אור בעיניה ובלבה. אכן כן, היא פגשה אהבה אחרת, שונה, לאחר חודשים רבים אצלו, בביתו של האחר עוד הייתה הוזה וחולמת עליו, מתעוררת בבכי מר ואהובה החדש לא ידע מה לה, היא ידעה גם ידעה.

חפשו אותנו גם בפייסבוק:
/rsisim.magazine

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.**